

A bibliai Dániel utódja

a pesti oroszlánbarlangban

Egy ápoló az állatkertben, akit úgy szeretnek
a vadállatok, hogy nem eszik meg

Kilenc évvel ezelőtt ismerkedtünk meg egy emberrel az Állatkertben. Akkor délután három és négy óra közt néhányan rendszeresen jártunk ki az Állatkertbe és néztük azt a különös produkciót, amely bármely nagycirkusz porondján megállta volna a helyét. Egy vékony fiatal ember overallban bement egy lál hússal Naharnak, a nősténytigrisnek ketrecébe. *Nahar, a hatalmas arany-sárgafejete tigris hozzátörleszkedett, mint egy házicirmos, úgy kérte a maga ebédjét. I.e az ember nem adta oda neki. — Előbb jön a játék — mondta.*

A tigrisarcu ember

A játék pedig abból áll, hogy szabályos barátságos kecseszkecsken mérkőzést játszottak végig ketten. A fiatal ember és a nősténytigris. A tigris gyengéden, behúzott karmokkal, játékosan hempergett vele, a végén kezét is csókolt hízeltében. A kívülállóknak az volt az érzése, hogy nem is igazi vadállat ez, csak afféle tigrisjelmezű állatalkar-artista...

Az ápoló arcát néztük birkózás közben. *Furcsamódon hasonlított a tigris arcához, persze jóval szelídebb kiadásban. Az akkori igazgató mondta is: — Mikor ez az ember jelentkezett, hogy a kertészetből tegyem át a vadállatokhoz, ránéztem, észrevettem, hogy „macskaarca” van és tudtam, hogy jó ápoló lesz belőle a macskafajta vadak közt.*

Most, hogy újra, a felszabadulás óta először, oroszlánok érkeztek állatkertünkbe — megint mellettük találjuk Huszár Sándort, az ápolót.

— Nem kívánczom én más pályára — mondja — ennél szebb dolog nincs a világon! El se tetszik képzelni, milyen rémek érzés, ha az ember először bemegy egy új vadállathoz, és *egy percig melege lesz, mert a vad ránéz az emberre és ugrásra lapul...* De én tudom, hogy nem fog ugrani. Engem nem támad meg, mert *én nem félek tőle.*

— És miért nem fél? — tesszük fel a kérdést és tudjuk, hogy erre nagyon nehéz szavakkal felelni.

El is gondolkozik az ápoló, benéz a ketrecbe, ahol a két kis újonnan érkezett, lomposzörű, kamaszodó oroszlánka morcosan szunyókál, mint a gyerekek, akik először vannak új helyen, intézetben, vagy kollégiumban — és csendesen feleli:

— Nem félek tőlük. Mert nagyon lehet őket szeretni. És ők ezt érzik kérem. Nem tudom, igaz-e, de van, aki azt mondja, hogy az ijedős ember verítékének szagán érzik a félelem és ettől jönnek dühbe a vadállatok.

— Mondjuk így: *megsértődnek — folytatja. — De én erről nem vagyok meggyőződve. Én csak azt tudom, hogy ha az ember kicsi kora óta foglalkozik egy állattal, játszik vele, mintha ő maga is kisoroszlán vagy kistigris lenne, az elhiszi neki. Nahar elhitte nekem, hogy a testvére vagyok...*

Seprővel
az ördögfiókák között

Az arca elborul. — Talán túl is élte volna a háborút, ha én itthon vagyok — mondja. — De Nahar kimúlt. A háború alatt lett volna először kölyke. *Ebbe halt bele. Mert nem méhetelt be hozzá senki segíteni. Én bementem volna.*

Nem tudom, hogy ezek a kicsik lesznek-e olyanok valaha, mint Nahar volt. De tény, hogy először olyan vadak voltak, mint az ördögfiókák. És most... tessék nézni...

Már be is mászik hozzájuk, egyetlen seprővel felfegyverkezve. A két kis állat... nem is olyan kicsi. Akkorák, mint egy jól fejlett farkaskutya. Csak vastkosabbak, óriási talpuk van és igen komoly, hófehér fogazatuk. S ez utóbbit egyáltalán nem titkolják. Fújnak, prüszkölnek macskamódra. De a mi emberünk megfogja az egyiket a tarkója bőrénél, felemeli, ölbe veszi, morog neki... leül vele, mint gyerekekkel a karján egy gyengéd nagynéni. A kis bestia már meglapul, már csendesen ül... és nini, a másik mintha *irigyen pislogna...*

A rács előtt egy óvoda gyerekserege bámul be irigyen. S az Iparművészeti Iskola néhány elsőéves növendéke skicceli gyorsan és izgottan a bűbájos látványt.

Mi pedig megkérdezzük az ápolót: — Mondja, a felesége nem félti magát?

— Hát kérem — nevet ki az oroszlánketrecből — bizony néha félek az asszonytól, hogy kikapok, ha túlsokat vagyok benn az állatoknál. Naharra annakidején kicsit még tán féltékeny is volt. Mert igen nagyon szerettem...

— Van magában valami hipnotikus képesség?

— Mondják — feleli és most már mind a két oroszlánborjú az ölében van.

— Nem szeretne cirkuszi karriert csinálni?

— Nem én. Bár lehet, hogy még arra is sor kerül. De nekem csak egy fontos: hogy megmutassam az embereknek: a vadállat is jó, ha szeretik...